

mand, og 4 andre medlemmer, der vælges af amtsrådet blandt dets medlemmer.

2. Grundlovens § 3 har følgende ordlyd:

»§ 3. Den lovgivende magt er hos kongen og folketinget i forening. Den udøvende magt er hos kongen. Den dømmende magt er hos domstolene.«

Bestemmelsen er udtryk for den forfatningsretlige magtfordelingslære. Grundtanken bag er, at der ved en opdeling af de forfatningsretlige funktioner skal skabes en styreform med magtbalance mellem de øverste statsorganer, som kan beskytte borgerne mod vilkårlige indgreb, jf. Peter Germer, Statsforfatningsret (3. udgave, 2001), side 1.

Det forhold, at de kommunale tilsynsråd efter § 48 i lov om kommunernes styrelse består af statsamtmanden, som er formand, samt 4 andre medlemmer, der vælges af vedkommende amtsråd blandt dets medlemmer, rejser efter Justitsministeriets opfattelse ikke spørgsmål i forhold til grundloven, herunder grundlovens § 3.

3. Grundloven indeholder i § 63, stk. 1, 1. pkt., en almindelig bestemmelse om domstolenes kompetence til at efterprøve afgørelser truffet af forvaltningen.

Efter grundlovens § 63, stk. 1, 2. pkt., kan den, der anfægter gyldigheden af en administrativ afgørelse, »ikke ved at bringe sagen for domstolene unddrage sig fra foreløbig at efterkomme øvrighedens befaling«. Det er således efter grundloven udgangspunktet, at pligten til at efterkomme en administrativ afgørelse ikke suspenderes ved indbringelse af sagen for domstolene. Søgsmål om gyldigheden af en administrativ afgørelse medfører således efter grundloven ikke i sig selv, at borgeren fritages for at efterkomme forvaltningens afgørelse.

Det nævnte udgangspunkt kan på det enkelte område være fraveget i lovgivningen, idet der kan være fastsat regler om, at et sagsanlæg vedrørende gyldigheden af en administrativ afgørelse har opsættende virkning, eller regler, som giver domstolene hjemmel til i visse tilfælde at beslutte at tillægge et søgsmål opsættende virkning. Som eksempel herpå kan nævnes bestemmelsen i retsplejelovens § 469, stk. 3, hvorefter en begæring om indbringelse af en administrativt bestemt frihedsberøvelse for retten ikke hindrer, at frihedsberøvelsen iværksættes eller opretholdes, medmindre retten bestemmer andet.

Lov om kommunernes styrelse indeholder ikke regler, der fraviger udgangspunktet om, at pligten til at efterkomme en administrativ afgø-

relse ikke suspenderes ved indbringelse af sagen for domstolene.

Selv om lovgivningen på det enkelte område ikke måtte indeholde hjemmel til at fravige det nævnte udgangspunkt, er domstolene imidlertid i praksis ikke afskåret fra undtagelsesvist at tillægge søgsmål vedrørende gyldigheden af en administrativ afgørelse opsættende virkning.

I en kendelse af 24. august 1994 gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 1994, side 823, udtalte Højesteret om dette spørgsmål, at »Den konkrete afgørelse af, om et søgsmål bør tillægges opsættende virkning, må bero på en afvejning af det offentliges interesse i, at gennemførelsen af afgørelsen ikke udsættes, over for arten og omfanget af den skade, den pågældende kan blive påført, ligesom det må tillægges betydning, om der efter en foreløbig vurdering foreligger et rimeligt grundlag for påstanden om ugyldighed.«

Spm. nr. S 3304

Til finansministeren (14/5 03) af:

Peter Brixtofte (EL):

»Når et ministerium i perioden 1982-2002 har afholdt en udgift uden forudgående bevilling, hvorledes har denne udgift været finansieret, og hvem har godkendt denne finansiering?«

Svar (26/5 03)

Finansministeren (Thor Pedersen):

Udgifter må ikke afholdes uden forudgående bevilling på bevillingslov eller med tilslutning fra Folketingets Finansudvalg.

Med hjemmel i budgetvejledningen kan der i visse tilfælde afholdes udgifter ud over de givne bevillinger. Reglerne herom, der findes i budgetvejledningens afsnit 2.4., der vedrører udgifter som følge af EU-retsakter, indfrielse af garantier og statsforskrivninger, udgifter pålagt ved dom mv., selvforsikringsudgifter, udgifter til bevarelse af statsaktiver og afskrivning og nedskrivning af fordringer.

Sådanne udgifter optages på forslaget til lov om tillægsbevilling for det pågældende år.

Der findes enkelte eksempler på, at statslige institutioner har overskredet den givne bevilling uden hjemmel. Som udgangspunkt vil Finansministeriet stille krav om, sådanne overskridel-